

Wessely: Det er blot en ganske kort Bemærkning, jeg skal tillade mig med Hensyn til, hvad den ærede Ordfører har anført, at Banken var Panthaver. Det er jo ganske vist; det, jeg berørte før, var kun for at gøre opmærksom paa, at jeg vistnok troede, at Forholdet til Banken uden Vanskelighed kunde ordnes, Noget, hvortil jo ogsaa den ærede Formand for Udvalget har været enig; men jeg skal ikke komme videre ind paa Sagen med Hensyn til Banken, thi jeg anseer det ikke for et Hovedargument. Endnu har jeg kun den Bemærkning til den ærede Finantsminister, at jeg ikke skønner, hvorledes den Uttring, han har fremsført, er aldeles correct, naar han siger, at det kun er en Omsætning af eet Slags Papir til et andet, naar Regjeringen ombytter 5 pCt. Obligationer for udstedte Creditbeviser. Det er vistnok fuldkomment rigtigt, men, at det ikke derved skulde blive til et indenlandsk Laan, og at man, ved at optage et indenlandsk Laan, ikke inddrager af Capitalerne den Sum, som Laanet udgjør, er Noget, jeg for min Part ikke formaaer at indsee. Naar jeg har anført med Hensyn til Tienden, at den som Capital eksisterer, er dette ikke blevet modsagt. Jeg har sagt, at for Dieblisset eksisterer Tienden som Capital og sælges mellem Aar og Dag, og det Samme vil være Tilfældet, naar den efter dette Lovforslag var gaaet over til at fremtræde som Obligation. Begge Dele altsaa, baade Tienden for Dieblisset og Tienden som Capital, findes paa Markedet, og jeg troer ikke, at det er nødvendigt for mig at tilføje, at jeg herved forstaaer ikke blot Københavns Marked, men hele Statens; thi enten den sælges i Provindsbyerne eller i København, er det Samme; naar jeg har sagt Marked, har jeg meent det hele danske Marked.

Treschow: Jeg skal i Anledning af den ærede sidste Talers Uttring blot bemærke, at der dog med Hensyn til Formen af Capitalerne er stor Forskjel, enten de repræsenteres saaledes, som nu for Tiden, ved Eiendom af Tiende, eller de komme frem som Obligation, og denne Forskjel i Form er upaatvilelig af største Vigtighed med Hensyn til det her omhandlede Spørgsmaals Afgjørelse, hvorvidt nemlig en saadan Masse af Obligationer, som

fremkomme paa Markedet, vil have Indflydelse ogsaa paa de andre Obligationer, som allerede eksistere og paa disses Værdi.

M. Sørensen: For ikke at forlænge Discussionen, skal jeg blot gøre et Par smaa Bemærkninger. Det er blevet sagt, fornemmelig med Hensyn til det Forslag, som Majoriteten i Udvalget har gjort, at man derved forurettede Tiendeyderne, idet man har meent, at Retten til at fordrø Afløsning burde være alene hos Tiendeyderne; men man har overseet, at efter Forordningen af 8de Januar 1810 findes der adskillige Tilfælde, hvor den samme Tvang kan udøves med Hensyn til Tiendens Afløsning af Tiendeerne, saaledes, om jeg huffer ret, i §§ 16, 20 og 22, hvor der er Tale om Tiendens forskjellige Afleveringssteder eller om Længden af Veien o. s. v. Man maa ikke forglemme, at det, der især har hindret Tiendens Afløsning, er Tiendebelens Paalæg, og der er vistnok en stor Forskjel i Henseende til, om den blev paalagt for 30—40 Aar siden eller nu. Dersom, ifølge det tidligere stillede Forslag, denne Tiendebeel var hævet, saa troer jeg rigtignok, at man kunde have Haab om, at en stor Deel af Afløsningen havde fundet Sted, endogsaa i den senere Tid. At det er til almindeligt Held, at en saadan Afløsning finder Sted, er jo ogsaa erkjendt, og Forholdsregler, som sigtede dertil, ere jo tidligere anseete for at være rigtige. Hvis Tvangsforanstaltninger aldrig kunde finde Sted, havde heller ikke Udskiftningen fundet Sted; thi den enkelte Mand var lige saa meget derimod, som Pluraliteten kunde være derfor. Det er tidligere bemærket, at Præstetienden har mere Værdi end nogen anden, saaledes at den er angivet til 39 pCt. Tiendernes samlede Værdi. Dette Forhold maa enten grunde sig i det, som en æret Landstingsmand har fremsført, at det er en partisk Ansættelse af dem, der eie Tienden, eller ogsaa deri, at Kirketienden og Kongetienden kan være afløst tidligere. Men det omvendte Forhold finder ogsaa Sted; idetmindste er det i den Egn, hvor jeg boer, almindeligt, at Præstetienden, i Særdeleshed hvor den er afløst ved Amtmanden og Amtsprøvesten i sin Tid, er ansat langt ringere end den Erstat-